

W nagłówku w lewym górnym rogu znajduje się logo Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich zawierające godło państwa polskiego i podkreślenie nazwy organu w formie miniaturki flagi RP

Warszawa, 24 czerwca 2026 r.

Sygn. akt KR I R 15/25

DECYZJA nr KR I R 15b/25

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w składzie:

Przewodniczący Komisji:

Arkadiusz Myrcha

Członkowie Komisji:

Paweł Lisiecki, Robert Kropiwnicki, Christian Młynarek, Mirosław Józef Pampuch, Sławomir Potapowicz, Anna Tarczyńska, Adrian Wasielewski, Anna Wierzbica

po rozpoznaniu w dniu 24 czerwca 2026 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 16 listopada 2015 r. nr 627/GK/DW/2015 dotyczącej dawnej nieruchomości gruntowej położonej w Warszawie przy Al. Na Skarpie 67 (obecnie ul. Bartoszewicza 1B), stanowiącej działkę ewidencyjną nr 86 z obrębu 5-04-05, dla której prowadzona jest księga wieczysta nr ; z udziałem stron: Miasta Stołecznego Warszawy – reprezentowanego przez Prezydenta m.st. Warszawy, Prokuratora Regionalnego w Warszawie, M T, A M, G S, W S, B B, L K, K Z, E M-M, A M, T L-G, Z G, J M, M B, M R, T B, S S, A G, A S, G S, W T, I D, E J, A W, J W, W P, B W, H L, M L, następców prawnych K B L, A O, W E, I S Polskiej Akademii Nauk z siedzibą w Warszawie;

na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2021 r. poz. 795, dalej: ustawa z dnia 9 marca 2017 r.) w związku z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9

marca 2017 r. oraz z art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2025 r. poz.1691, dalej: k.p.a.)

orzeka:

umorzyć postępowanie rozpoznawcze przed Komisją w sprawie o sygn. akt KR I R 15/25 w części dotyczącej decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 16 listopada 2015 r. nr 627/GK/DW/2015.

UZASADNIENIE

I. Przebieg postępowania administracyjnego przed Komisją.

Postanowieniem z dnia 18 grudnia 2018 r. Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich (dalej: Komisja) wszczęła z urzędu postępowanie rozpoznawcze pod sygn. akt KR II R 59/18 w sprawie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 27 sierpnia 2015 roku, nr 496/GK/DW/2015 oraz decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 16 listopada 2015 roku, nr 627/GK/DW/2015, dotyczących nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Bartoszewicza 1B (poprzednio: przy Al. Na Skarpie 67), stanowiącej działkę ewidencyjną nr 86 z obrębu 5-04-05, dla której prowadzona jest księga wieczysta nr .

Na posiedzeniu niejawnym w dniu 16 lipca 2019 r. Komisja wydała decyzję nr KR II R 59/18, w której orzekła o uchyleniu w całości dwóch decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 27 sierpnia 2015 r. nr 496/GK/DW/2016 oraz z dnia 16 listopada 2015 r. nr 627/GK/DW/2015.

W przedmiotowej sprawie Komisja w decyzji nr KR II R 59/18 stwierdziła, że decyzje Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 27 sierpnia 2015 r. nr 496/GK/DW/2015 oraz z dnia 16 listopada 2015 r. nr 627/GK/DW/2015 rażąco narusza prawo, albowiem zostały wydane pomimo nieustalenia posiadania nieruchomości przez dotychczasowego właściciela w dacie złożenia wniosku dekretowego. Mając na uwadze, iż co do decyzji nr 496/GK/DW/2015 prowadzonej w tym samym postępowaniu rozpoznawczym, zostanie objęta odrębną decyzją Komisji, stąd wskazuje się, że przedmiotem niniejszego uzasadnienia jest wyłącznie decyzja Prezydenta m.st. Warszawy nr 627/GK/DW/2015. Nadto, w decyzji tej organ pominął w toczącym się postępowaniu współużytkowników wieczystych nieruchomości,

będących właścicielami wyodrębnionych lokali mieszkalnych w budynku położonym przy ul. Bartoszewicza 1B.

Miasto Stołeczne Warszawa oraz Maria Trzcińska w ustawowym terminie, wnieśli skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, zaskarżając decyzję Komisji w całości i domagając się jej uchylecia w całości.

Wyrokiem zapadłym w dniu 26 lutego 2021 r. w sprawie o sygn. akt I SA/Wa 2048/19 Sąd rozpatrzył obie skargi Miasta Stołecznego Warszawy i M T, uchylając w całości decyzję Komisji z dnia 16 lipca 2019 r., nr KR II R 59/18. W ocenie Sądu, po pierwsze wadliwości decyzji reptrywatyzacyjnej nie można upatrywać w nieustaleniu przesłanki posiadania nieruchomości w rozumieniu art. 30 ust. 1 pkt 4b ustawy z dnia 9 marca 2017 r., co miało się przejawiać brakiem analizy tej kwestii w decyzji Prezydenta z 2015 r. i skutkować wyeliminowaniem jej z obrotu prawnego. Po drugie, Komisja nie oceniła w sposób wyczerpujący naruszenia interesu społecznego w tej sprawie. Sąd wskazał, że Komisja, będąc organem administracji publicznej, nie jest kompetentna do formułowania w tym zakresie samodzielnych ocen, gdyż nie przyznają jej tych uprawnień przepisy ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Aby Komisja mogła się na to powołać musi istnieć w obrocie prawnym stwierdzający ją prejudykat w postaci stosownego orzeczenia sądu powszechnego. Taka sytuacja wyklucza możliwość stwierdzenia przez Komisję wydania decyzji reptrywatyzacyjnej z powołaniem się na art. 30 ust. 1 pkt 5 ustawy. Dodatkowo Sąd nie podzielił stanowiska Komisji, według którego brak udziału właścicieli wyodrębnionych lokali miał wpływ na wynik sprawy, oraz że stanowiło to naruszenie przepisów postępowania w rozumieniu art. 30 ust. 1 pkt 4a ustawy.

Od powyższego wyroku Komisja w ustawowym terminie wniosła skargę kasacyjną. Wyrokiem z dnia 6 grudnia 2024 r., sygn. akt I OSK 1978/21 Naczelny Sąd Administracyjny oddalił skargę kasacyjną od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 26 lutego 2021 r. sygn. I SA/Wa 2048/19, uznając zarzuty skargi za niezasadne. Tym samym ww. wyrok stał się prawomocny, a decyzja Komisji z dnia 16 lipca 2019 r. nr KR II R 59/18 została uchylona w całości i przekazana do ponownego rozpatrzenia.

W uzasadnieniu Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, że już po dacie wydania wyroku I instancji, skład powiększony Naczelnego Sądu Administracyjnego podjął dnia 10 kwietnia 2024 r. uchwałę I OPS 1/23, że nabywcy roszczeń nie przysługuje przymiot strony w postępowaniu administracyjnym o wydanie decyzji na podstawie

art. 7 ust. 2 i 3 dekretu. Oczywiście jest, że ani Komisja w dacie wydania decyzji, ani też Sąd Wojewódzki rozpoznając sprawę przed datą powzięcia ww. uchwały nie mogli uwzględnić wynikającej z niej tezy. Zdaniem Sądu, skoro nabywcy roszczeń nie przysługuje interes prawny w postępowaniu dekretowym, to brak jest podstaw do badania przez Komisję przesłanki z art. 30 ust. 1 pkt 5 ustawy. Konieczne jest natomiast ponowne dokonanie przez Komisję prawidłowości wydanej w sprawie decyzji reprivatyzacyjnej w świetle wykładni art. 7 ust. 1 i 2 dekretu w związku z art. 28 k.p.a. przedstawionej w ww. uchwale.

Zawiadomieniem z dnia 13 marca 2025 r. Komisja poinformowała strony, że postępowanie rozpoznawcze w przedmiocie między innymi decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 16 listopada 2015 r. nr 627/GK/DW/2015, odmawiającej ustanawiania prawa użytkowania wieczystego do udziału w nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Bartoszewicza 1B, poprzednio prowadzone pod sygn. akt KR II R 59/18, przy ponownym rozpatrzeniu sprawy toczyć się będzie pod sygn. akt KR I R 15/25. Zawiadomienie zostało opublikowane w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w dniu 14 marca 2025 r.

Zawiadomieniem z 3 czerwca 2026 r. poinformowano strony o zakończeniu postępowania rozpoznawczego oraz o możliwości wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, na podstawie art. 10 § 1 k.p.a. Zawiadomienie zostało opublikowane w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w dniu 5 czerwca 2026 r.

Na etapie prowadzonego postępowania rozpoznawczego o sygn. akt KR I R 15/25 strony postępowania nie zgłosiły żadnych wniosków dowodowych i procesowych. W dniu 22 czerwca 2026 r. wpłynęła opinia Społecznej Rady w przedmiocie ww. decyzji. Społeczna Rada wniosła o stwierdzenie nieważności decyzji Prezydenta m.st. Warszawy nr 627/GK/DW/2015 z dnia 16 listopada 2015 r.

Komisja informuje, że w zakresie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 27 sierpnia 2015 roku, nr 496/GK/DW/2015 zostanie wydana odrębna decyzja.

II. Na podstawie zebranego materiału dowodowego Komisja ustaliła, co następuje:

1. Opis nieruchomości

Przedmiotem decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 16 listopada 2015 r. nr 627/GK/DW/2015 był udział wynoszący 0,4530 części zabudowanego gruntu w działce ewidencyjnej nr 86 z obrębu 5-04-05 o powierzchni 491 m², uregulowanego w księdze wieczystej nr , oddanego w użytkowanie wieczyste właścicielom lokali mieszkalnych nr: 1, 10, 11, 15, 16, 17, 20, 21, 22, 27, 28, 29, 30, 31, 36, 38, 40, 41, 42, 43, 45, 46, 47 znajdującego się w budynku przy ul. Bartoszewicza 1B, wchodzącego w części w skład dawnej nieruchomości hip. nr .

Na terenie nieruchomości posadowiony jest budynek mieszkalny, wybudowany w 1937 r., a po wojnie odbudowany z funduszy państwowych.

W budynku wyodrębnionych jest 23 lokali – mieszkalnych i usługowych. Obecnie w dziale II księgi wieczystej prawo własności uregulowane jest na rzecz właścicieli wyodrębnionych lokali.

2. Pierwotny właściciel nieruchomości

Przedwojennym właścicielem nieruchomości warszawskiej nr był C J T (dalej: C T) - na mocy aktu kupna sprzedaży z dnia 15 stycznia 1936 r., co wynika ze świadectwa Wydziału Hipotecznego Sądu Okręgowego w Warszawie Nr 4854/48 z dnia 30 czerwca 1948 r.

3. Postępowanie dekretowe

Objęcie niniejszego gruntu w posiadanie przez Gminę m.st. Warszawy nastąpiło w dniu 16 sierpnia 1948 r., tj. z dniem ukazania się ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Nr 20 Rady Narodowej i Zarządu Miejskiego m.st. Warszawy. W związku z tym, termin do złożenia wniosku dekretowego upłynął z dniem 16 lutego 1949 r.

W dniu 11 stycznia 1949 r. C T wystąpił z wnioskiem o przyznanie prawa własności czasowej za czynszem symbolicznym do nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Aleja na Skarpie Nr 67 hip. (aktualnie i dalej używane: ul. Bartoszewicza 1B).

Orzeczeniem administracyjnym z dnia 31 sierpnia 1951 r. znak L.dz. GM/TW/20688/51 Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie odmówiło przyznania prawa własności czasowej gruntu nieruchomości warszawskiej położonej przy ul. Bartoszewicza 1B, oznaczonej numerem hipotecznym , z jednoczesnym stwierdzeniem, że wszystkie budynki znajdujące się na powyższym gruncie przeszły na własność Skarbu Państwa. Decyzją z 24 lipca 2000 r., sygn. akt KOC/818/Go/99 Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie stwierdziło nieważność orzeczenia administracyjnego Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie z 1951 r. znak L.dz. Gm/II/20688/51 o odmowie ustanowienia użytkowania wieczystego gruntu nieruchomości

warszawskiej położonej przy ul. Bartoszewicza 1B nr hipoteczny 11765-D m. in. w części dot. działki nr 86 z obrębu 5-04-05.

Decyzją Nr 22941 z dnia 21 kwietnia 1992 r. Wojewoda Warszawski stwierdził nabycie z mocy prawa działki ewidencyjnej nr 86 z obrębu 5-04-05 o powierzchni 491m², uregulowanej w księdze wieczystej KW , przez Dzielnicę Gminę Warszawa – Śródmieście, z wyłączeniem lokali sprzedanych w budynku mieszkalnym przy ul. Bartoszewicza 1B.

Decyzją Nr 331 z dnia 26 kwietnia 2010 r. Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji stwierdził nieważność decyzji Wojewody Warszawskiego nr 22941 z dnia 21 kwietnia 1992 r. znak: G.2.4.7224/2/5/92 w części dotyczącej budynku położonego przy ul. Bartoszewicza 1B, z wyłączeniem sprzedanych lokali oraz części wspólnych budynku przypadającym tym lokalom.

4. Następcy prawni dawnego właściciela hipotecznego.

C J T zmarł 24 kwietnia 1951 r. Zgodnie z postanowieniem Sądu Powiatowego dla m. st. Warszawy sygn. akt I Ns II 1336/56 z 20 maja 1957 r. spadek po nim nabyli: żona W Z T z domu P w 2/8 częściach spadku oraz dzieci T T i K M W z domu T – po 3/8 części każde z nich.

W Z T z domu P zmarła 4 kwietnia 1962 r. Zgodnie z postanowieniem Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy sygn. akt II Ns 2066/90 z 20 grudnia 1990 r. spadek po niej nabyli: córka K M W-G z domu T i syn T T po 1/2 części każde z nich. Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia sygn. akt II Ns 2066/90 z 15 lutego 2007 r. o sprostowaniu oczywistej omyłki pisarskiej w postanowieniu sygn. akt II Ns 2066/90 z 20 grudnia 1990 r. poprzez dwukrotne wpisanie w miejsce imion spadkodawcy „Z W” – imion „W Z”.

K M W-G z domu T zmarła 20 września 2003 r. Zgodnie z postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa sygn. akt I Ns 1986/03 z 27 listopada 2003 r. spadek po niej nabyły córki: M A L z domu W i A K K z domu W po 1/2 części każda z nich.

T T zmarł 12 kwietnia 2000 r. Zgodnie z postanowieniem Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy sygn. akt III Ns II 1779/00 z 31 października 2000 r. spadek po nim nabyła w całości żona I K-T z domu Z.

Z ww. postępowań spadkowych wynika, że spadkobiercami przedwojennego właściciela nieruchomości byli: M A L z domu W (dalej M L), A K K z domu W (dalej: A K) i I K-T z domu Z.

5. Przelew praw i roszczeń do nieruchomości.

Aktem notarialnym z dnia 18 października 2007 r. Rep. Nr 8732/2007 A K sprzedała M T wszystkie przysługujące jej udziały w prawach i roszczeniach do nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Bartoszewicza 1B, za łączną kwotę zł.

Aktem notarialnym z dnia 18 października 2007 r. Rep. Nr 8736/2007 M L sprzedała M T wszystkie przysługujące jej udziały w prawach i roszczeniach do nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Bartoszewicza 1B, za łączną kwotę zł.

Aktem notarialnym z dnia 25 sierpnia 2009 r. Rep. Nr 13107/2009 M T działająca w imieniu i na rzecz I K-T sprzedała M T wszystkie przysługujące jej udziały w prawach i roszczeniach do nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Bartoszewicza 1B, za łączną kwotę zł.

6. Postępowanie repriwatyzacyjne

Prezydent m.st. Warszawy decyzją z dnia 16 listopada 2015 r. nr 627/GK/DW/2015 orzekł w punkcie 1 o odmowie dla M T ustanowieniu prawa użytkowania wieczystego do udziału wynoszącego 0,4530 części gruntu o powierzchni 491 m², oznaczonego jako działka ewidencyjna nr 86 z obrębu 5-04-05, uregulowanego w księdze wieczystej nr oddanego w użytkowanie wieczyste właścicielom lokali mieszkalnych nr: 17, 1, 10, 11, 15, 16, 20, 21, 22, 27, 28, 29, 30, 31, 36, 38, 40, 41, 42, 43, 45, 46 oraz 47 znajdujących się w budynku przy ul. Bartoszewicza 1B.

7. Stan prawny nieruchomości po wydaniu decyzji repriwatyzacyjnych

Aktualnie nieruchomość oznaczona jako działka ewidencyjna nr 86 z obrębu 5-04-05, dla której prowadzona jest księga wieczysta nr , stanowi własność właścicieli lokali wyodrębnionych w znajdującym się na gruncie budynku przy ul. Bartoszewicza 1B.

8. Sprzeciw Prokuratora Prokuratury Regionalnej w Warszawie.

W dniu 1 października 2018 r. Prokurator Prokuratury Regionalnej w Warszawie wniósł sprzeciw między innymi od ostatecznej decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 16 listopada 2015 r. nr 627/GK/DW/2015. W uzasadnieniu sprzeciwu podniesiono, że decyzja została wydana z rażącym naruszeniem prawa, ponieważ organ administracji publicznej nieprawidłowo ustalił strony postępowania administracyjnego, pozbawiając osoby mające interes prawny czynnego w nim udziału, co stanowi przesłankę do stwierdzenia jej nieważności, o których mowa w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. Na dzień wydania niniejszej decyzji przedmiotowa sprawa została zawieszona w Samorządowym Kolegium Odwoławczym w Warszawie zgodnie z art. 26 ust. 1 ustawy

z dnia 9 marca 2017 r., co potwierdza pismo Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie z dnia 8 października 2025 r.

9. Zgromadzony materiał dowodowy

Stan faktyczny Komisja ustaliła na podstawie dokumentów zgromadzonych w toku postępowania rozpoznawczego KR I R 15/25 (KR II R 59/18), w szczególności akt udostępnionych przez Prezydenta m.st. Warszawy, a także innych dokumentów mających istotny wpływ dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie budziły one wątpliwości Komisji co do ich autentyczności i prawdziwości, jak również nie zostały one podważone przez strony postępowania.

III. Komisja zważyła, co następuje:

Istotą działania Komisji jako organu administracji publicznej stojącego na straży interesu publicznego w zakresie postępowań w przedmiocie wydania decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, jest wyjaśnianie nieprawidłowości i uchybień w działalności organów i osób prowadzących postępowania w przedmiocie wydawania tych decyzji.

W niniejszej sprawie Komisja jest związana wyrokiem z dnia 6 grudnia 2024 r., sygn. akt I OSK 1978/21 Naczelnego Sądu Administracyjnego w którym wskazano, że już po dacie wydania wyroku I instancji, skład powiększony Naczelnego Sądu Administracyjnego podjął dnia 10 kwietnia 2024 r. uchwałę I OPS 1/23, że nabywcy roszczeń nie przysługuje przymiot strony w postępowaniu administracyjnym o wydanie decyzji na podstawie art. 7 ust. 2 i 3 dekretu. Oczywiście jest, że ani Komisja w dacie wydania decyzji, ani też Sąd Wojewódzki rozpoznając sprawę przed datą powzięcia ww. uchwały nie mogli uwzględnić wynikającej z niej tezy. Zdaniem Sądu, skoro nabywcy roszczeń nie przysługuje interes prawny w postępowaniu dekretowym, to brak jest podstaw do badania przez Komisję przesłanki z art. 30 ust. 1 pkt 5 ustawy. Konieczne jest natomiast ponowne dokonanie przez Komisję prawidłowości wydanej w sprawie decyzji reprivatyzacyjnej w świetle wykładni art. 7 ust. 1 i 2 dekretu w związku z art. 28 k.p.a. przedstawionej w ww. uchwale.

Zgodnie z treścią art. 153 p.p.s.a. ocena prawna i wskazania co do dalszego postępowania wyrażone w orzeczeniu sądu wiążą w sprawie organy, których działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania było przedmiotem zaskarżenia, a także sądy, chyba że przepisy prawa uległy zmianie. Przepis ten ma

charakter bezwzględnie obowiązujący, wobec czego ani organ administracji publicznej, ani sąd administracyjny orzekając ponownie w tej samej sprawie, nie mogą pominąć oceny prawnej wyrażonej we wcześniejszym orzeczeniu. Zgodnie z art. 170 p.p.s.a. orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy i inne organy państwowe, a w przypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Moc wiążąca orzeczenia określona w tym przepisie, w odniesieniu do sądów oznacza, że muszą one przyjmować, iż dana kwestia prawna kształtuje się tak, jak stwierdzono w prawomocnym orzeczeniu.

Po ponownym rozpatrzeniu sprawy Komisja stwierdziła brak podstaw do kontynuowania w niniejszej sprawie postępowania rozpoznawczego.

Komisja w pełni zgadza się z wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 6 grudnia 2024 r., sygn. akt I OSK 1978/21 i wyrażoną w nim oceną, że nabywcy roszczeń nie przysługuje przymiot strony w postępowaniu administracyjnym o wydanie decyzji na podstawie art. 7 ust. 2 i 3 dekretu.

Jednakże jak trafnie podnosi się w orzecznictwie „Przesłanka rażącego naruszenia prawa, o jakiej mowa w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. wymaga spełnienia łącznie trzech odrębnych elementów: po pierwsze oczywistości naruszenia prawa, po drugie uwzględnienia charakteru przepisu oraz po trzecie oceny skutków społeczno-gospodarczych decyzji niemożliwych do zaakceptowania z punktu widzenia obowiązującej zasady praworządności. Przy badaniu omawianej przesłanki nieważności decyzji w pierwszej kolejności ustaleniu podlega stan prawny obowiązujący w momencie wydania kwestionowanej decyzji i stan faktyczny wówczas istniejący. W razie stwierdzenia naruszenia normatywnego wzorca działania należy oceniać charakter tego naruszenia w świetle całokształtu okoliczności sprawy, w tym skutków, które decyzja wywołała.” Wyrok NSA z 14.kwietnia 2026 r., III OSK 1828/23, LEX nr 4082997.

Mając na uwadze, że w przedmiotowej sprawie zostały naruszone regulacje art. 7 ust. 2 i 3 dekretu w zw. z art. 28 k.p.a. koniecznym było dokonanie przez Komisję oceny trzech przesłanek określających decyzję jako wydaną z rażącym naruszeniem prawa tj. oczywistości naruszenia prawa, uwzględnienia charakteru przepisu oraz po trzecie oceny skutków społeczno-gospodarczych decyzji niemożliwych do zaakceptowania z punktu widzenia obowiązującej zasady praworządności.

W ocenie Komisji w stanie faktycznym niniejszej sprawy nie została spełniona przesłanka skutków społeczno-gospodarczych decyzji niemożliwych do zaakceptowania z punktu widzenia obowiązującej zasady praworządności.

Podkreślenia wymaga okoliczność, że decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 16 listopada 2015 r. była decyzją skierowaną do M T, w której organ orzekł o odmowie ustanowienia prawa użytkowania wieczystego co do udziału wynoszącego 0,4530 części gruntu w działce nr 86, który został oddany w użytkowanie wieczyste właścicieli wyodrębnionych lokali mieszkalnych i usługowych. Akcentowana decyzja nie przyznawała prawa użytkowania wieczystego wobec M T. Uwypuklenia przy tym wymaga okoliczność, że przedmiotowa decyzja w pełni zabezpiecza prawa właścicieli wyodrębnionych lokali co do gruntu przyznanego im w użytkowanie wieczyste nieruchomości. Dlatego też niecelowym jest wzruszanie przedmiotowej decyzji, gdyż odpowiada ona prawu. Ewentualnie przeprowadzone w tym zakresie ponowne postępowanie przed Prezydentem m.st. Warszawy sprowadzałoby się również do wydania rozstrzygnięcia akceptującego prawa właścicieli lokali wyodrębnionych.

W konsekwencji, w ponownie prowadzonym postępowaniu Komisja uznała, że decyzja Prezydenta co do zasady odpowiada prawu.

Ponadto Komisja dokonując ponownej analizy materiału dowodowego Komisja nie ujawniła innych okoliczności, które mogłyby podważyć prawidłowość i legalność decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 16 listopada 2015 r. nr 627/GK/DW/2015. Zarówno dowody zgromadzone w aktach sprawy, jak i informacje ujawnione w ramach prowadzonego postępowania nie dają podstaw do twierdzenia, iż decyzja ta została wydana w warunkach innego, niż powyżej omówione, naruszenia prawa, w oparciu o nierzetelne ustalenia faktyczne, czy w sposób godzący w interes publiczny.

Dokonana analiza nie wykazała, by decyzja była rezultatem działań opierających się na danych, które w świetle obecnego stanu wiedzy okazały się nieprawdziwe lub zmanipulowane. Nie ujawniono także, by w chwili jej wydania organ nie dysponował informacjami, które miałyby istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia, a które, mimo iż istniały, nie zostały przez ten organ pozyskane w zawiniony sposób. Ustalenia faktyczne stanowiące podstawę decyzji pozostają wewnątrznie spójne i znajdują potwierdzenie w materiale dowodowym.

Nie stwierdzono również, by postępowanie, w którego wyniku doszło do wydania analizowanej decyzji, obarczone było uchybieniami proceduralnymi lub nieprawidłowościami w zakresie stosowania prawa materialnego, które mogłyby rzutować na treść zapadłego rozstrzygnięcia. Postępowanie toczyło się z zachowaniem zasad procedury administracyjnej, a decyzja stanowi wynik zastosowania obowiązujących przepisów w odniesieniu do indywidualnie ustalonego stanu faktycznego.

Jednocześnie Komisja, prowadząc ponownie niniejsze postępowanie, nie dostrzegła, by na skutek wydania decyzji reprivatyzacyjnej doszło do innych naruszeń, które uzasadniałyby wzruszenie kontrolowanej decyzji. Brak jest podstaw do stwierdzenia, że wydanie przedmiotowej decyzji doprowadziło do skutków nieakceptowalnych z punktu widzenia wartości porządku prawnego, takich jak naruszenie interesu społecznego, nadużycie prawa, instrumentalne wykorzystanie uprawnień czy obejście obowiązujących norm, czy innych niemożliwych do zaakceptowania skutków w sferze społecznej i gospodarczej. W sprawie nie doszło bowiem do ustanowienia prawa użytkowania wieczystego. Decyzja nie doprowadziła też do bezprawnego pokrzywdzenia lokatorów. Tym samym w sprawie nie doszło do naruszenia interesu publicznego, którego ochrona jest podstawowym celem Komisji oraz przyczyną prowadzenia postępowań rozpoznawczych.

W świetle powyższego, Komisja rozważyła zasadność umorzenia postępowania rozpoznawczego w sprawie i doszła do przekonania, że co do decyzji nr 627/GK/DW/2015 wystąpił stan uzasadniający jego umorzenie, albowiem jest ono bezprzedmiotowe.

Zgodnie z art. 29 ust. 1 pkt 5 ustawy z 9 marca 2017 r. w wyniku postępowania rozpoznawczego Komisja wydaje decyzję, w której umarza postępowanie rozpoznawcze. Jak stanowi natomiast art. 38 ust. 1 in principio ustawy z 9 marca 2017 r. w sprawach nieuregulowanych niniejszą ustawą stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego. Stosownie zaś do treści art. 105 § 1 k.p.a., gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe w całości albo w części, organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania odpowiednio w całości albo w części.

Podstawą do wydania decyzji o umorzeniu w świetle ww. przepisu, jest bezprzedmiotowość postępowania. O bezprzedmiotowości postępowania można mówić, gdy w świetle prawa oraz ustalonego stanu faktycznego nie można załatwić sprawy przez jej rozstrzygnięcie merytoryczne (co do istoty). Innymi słowy, sprawa administracyjna jest bezprzedmiotowa w rozumieniu art. 105 § 1 k.p.a. wtedy, gdy nie ma materialnoprawnych podstaw do władczej ingerencji organu administracyjnego. Wówczas jakiegokolwiek rozstrzygnięcie merytoryczne pozytywne czy negatywne staje się prawnie niedopuszczalne (por. wyrok WSA w Poznaniu z 22.01.2019 r., III SA/Po 601/18, LEX nr 2616326).

W niniejszej sprawie wystąpiła bezprzedmiotowość postępowania w kontekście przyczyny przedmiotowej, albowiem brak jest materialnoprawnych podstaw do władczej ingerencji organu administracyjnego realizowanej w formie decyzji administracyjnej. Brak przedmiotu postępowania powoduje, że nie można wydać decyzji rozstrzygającej na podstawie przepisów prawa materialnego o prawach lub obowiązkach indywidualnego podmiotu (por. wyrok NSA z 9 września 1998 r. sygn. IV SA 1634/96, wyrok NSA z 12 kwietnia 2022 r. sygn. II GSK 258/22, wyrok WSA z 22 maja 2007 r. sygn. III SA/Wa 689/07). Podkreślić trzeba, że decyzja umarzająca postępowanie nie rozstrzyga o istocie sprawy, wywiera natomiast skutek procesowy i kończy sprawę w danej instancji. Istotą umorzenia postępowania jest jego przerwanie, uchylenie wszystkich dokonanych w nim czynności oraz orzeczenie o dalszym jego nieprzewodzeniu. Jest to rozstrzygnięcie proceduralne o charakterze formalnym.

IV. Strony postępowania rozpoznawczego.

Zgodnie z art. 38 ust. 1 ustawy z 9 marca 2017 r. w zw. z art. 28 k.p.a. stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek. Jako stronę postępowania rozpoznawczego przyjęto M T, tj. beneficjenta decyzji reptrywatyzacyjnej. Ponadto jako strony niniejszego postępowania uznano właścicieli lokali wyodrębnionych i usługowych przedmiotowej nieruchomości.

Zgodnie z treścią art. 16 ust. 1 ustawy z 9 marca 2017 r. Komisja o wszczęciu postępowania rozpoznawczego zawiadamia m.st. Warszawę oraz pozostałe strony postępowania. Z treści cytowanego przepisu wynika, że stroną postępowania rozpoznawczego przed Komisją jest m.st. Warszawa reprezentowane przez Prezydenta m.st. Warszawy.

Za stronę postępowania, na podstawie art. 16a ust. 2 ustawy z 9 marca 2017 r., został również uznany Prokurator Prokuratury Regionalnej w Warszawie.

V. Konkluzja

Mając na uwadze powyżej wskazane okoliczności, Komisja orzekła jak na wstępie.

Przewodniczący Komisji

Arkadiusz Myrcha

Pouczenie:

1. Niniejsza decyzja jest ostateczna (art. 10 ust. 4 ustawy z 9 marca 2017 r.). Strona może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ul. Jana Kazimierza 10, 01-248 Warszawa, za pośrednictwem Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji (art. 52 § 1, art. 53 § 1 oraz art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Dz. U. z 2026 r. poz. 143; dalej: p.p.s.a.). Skarga powinna czynić zadość wymogom określonym w art. 57 p.p.s.a. Do skargi należy dołączyć jej odpisy i odpisy załączników dla doręczenia ich stronom (w tym dla tut. organu), a ponadto, jeżeli w Sądzie nie złożono załączników w oryginale po jednym odpisie każdego załącznika do akt sądowych (art. 47§1 p.p.s.a.).

2. Zgodnie z art. 57 §5 k.p.a. termin uważa się za zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało: 1) wysłane w formie dokumentu elektronicznego do organu administracji publicznej, a nadawca otrzymał urzędowe poświadczenie odbioru; 2) nadane w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe albo placówce pocztowej operatora świadczącego pocztowe usługi powszechne w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej albo państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym; 3) złożone w polskim urzędzie konsularnym; 4) złożone przez

żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej; 5) złożone przez członka załogi statku morskiego kapitanowi statku; 6) złożone przez osobę pozbawioną wolności w administracji zakładu karnego.

Zgodnie z art. 71 Prawa pocztowego Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej dokonał wyboru Poczty Polskiej Spółki Akcyjnej z siedzibą w Warszawie jako operatora wyznaczonego do świadczenia usług powszechnych w latach 2016 - 2025.

3. Wpis od skargi do sądu administracyjnego ma charakter stały i wynosi 200 (dwieście) zł zgodnie z §2 ust. 3 pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535).

4. W myśl zaś art. 243 § 1 p.p.s.a. stronie może być przyznane - na jej wniosek -prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy powinien zawierać oświadczenie strony obejmujące dokładne dane o stanie majątkowym i dochodach, a jeżeli wniosek składa osoba fizyczna, ponadto dokładne dane o stanie rodzinnym oraz oświadczenie strony o niezatrudnieniu lub niepozostawianiu w innym stosunku prawnym z adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem patentowym. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru (art. 252 § 1 i § 2 p.p.s.a.). Zgodnie zaś z art. 244 § 1 p.p.s.a. prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.

5. Zgodnie z treścią art. 87 §1 p.p.s.a. strona może złożyć wniosek o przywrócenie terminu do złożenia skargi na decyzję Komisji. Wniosek ten należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie za pośrednictwem Komisji, w terminie siedmiu dni od czasu ustania przyczyny uchybienia terminu. W piśmie tym należy uprawdopodobnić okoliczności wskazujące na brak winy w uchybieniu terminu. Równocześnie z wnioskiem strona powinna dokonać czynności, której nie dokonała w terminie. Po upływie roku od uchybionego terminu, jego przywrócenie jest dopuszczalne tylko w przypadkach wyjątkowych.

6. W myśl zaś art. 16 ust. 3 ustawy z 9 marca 2017 r. w zw. z art. 49 §1 k.p.a., strony mogą być zawiadamiane o wszczęciu postępowania, decyzjach i innych czynnościach Komisji poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości. Zawiadomienie albo doręczenie uważa się za dokonane po upływie 7 dni od dnia publicznego ogłoszenia. Z uwagi na

to, że doręczenie decyzji następuje w formie publicznego ogłoszenia Komisja informuje, że z treścią decyzji strony mogą zapoznać się w urzędzie zapewniającym obsługę administracyjno - biurową Komisji w dniach i godzinach pracy tego urzędu.

7. Zgodnie z treścią art. 49b. §1 k.p.a., w przypadku zawiadomienia strony zgodnie z art. 49 § 1 lub art. 49a o decyzji lub postanowieniu, które podlega zaskarżeniu, na wniosek strony, organ, który wydał decyzję lub postanowienie, niezwłocznie, nie później niż w terminie trzech dni od dnia otrzymania wniosku, udostępnia stronie odpis decyzji lub postanowienia w sposób i formie określonych we wniosku, chyba że środki techniczne, którymi dysponuje organ, nie umożliwiają udostępnienia w taki sposób lub takiej formie.

8. Stosownie do treści art. 39 a ust. 1 ustawy z 9 marca 2017 r. od decyzji Komisji stronie nie przysługują przewidziane w odrębnych przepisach środki prawne wzruszenia decyzji dotyczące wznowienia postępowania, uchylenia, zmiany lub stwierdzenia nieważności decyzji.